

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Jiřího Derfla a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobce: **R. S.**, narozen „X“, státní příslušnost Ukrajina,
bytem „X“,
zastoupen Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem,
sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha 2,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 8. 2019, č. j. MV-87405-4/SO-2019,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 8. 2019, č. j. MV-87405-4/SO-2019, jímž bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 10. 5. 2019, č. j. OAM-49139-24/ZM-2018, jímž bylo podle § 169r odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zastaveno řízení o žádosti žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, neboť ve lhůtě podle § 44a odst. 14 zákona o pobytu cizinců žalobce nepřevzal průkaz o povolení k pobytu.

Žaloba

2. Žalobce je přesvědčen, že žalovaný zásadním způsobem porušil své povinnosti odvolacího orgánu, jeho rozhodnutí odporuje požadavkům na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obsaženým v § 68 odst. 3 správního řádu a zároveň je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, a to zejména s § 89 odst. 2 správního řádu. Nebyl zjištěn stav věci, o němž nebyly důvodné pochybnosti, jak vyžaduje § 3 správního řádu. Napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jsou v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců a při vydání těchto rozhodnutí byla správními orgány zásadním způsobem porušena ustanovení definující podmínky pro výkon jejich činnosti, zejména § 2 odst. 3 a 4 správního řádu.
3. Žalobce dále namítal, že správnímu orgánu sdělil důvody na jeho vůli nezávislé, které mu znemožnily převzetí průkazu o povolení k pobytu – zaměstnanecké karty (dále jen „průkaz“ nebo „zaměstnanecká karta“). Správní orgán se však nijak těmito důvody nezabýval, ačkoliv existence skutečností, které znemožnily převzetí průkazu, je v daném případě liberačním důvodem. Pokud správní orgán rezignuje na přezkoumání důvodů, které žalobci zabránily v převzetí průkazu, jeho rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
4. Další žalobní námitkou bylo tvrzení žalobce, že postup správního orgánu, který v důsledku nepřevzetí průkazu žalobcem zastavil řízení o jeho žádosti, je zjevně v rozporu se zásadami spravedlnosti. Žalobce prokazatelně splnil podmínky pro prodloužení doby platnosti pobytového oprávnění, avšak pouze proto, že si nevyzvedl průkaz, bylo řízení zastaveno a jeho pobyt ukončen. Takové rozhodnutí, i kdyby ho zákon umožňoval, je zjevně nepřiměřeně formalistické.
5. Žalobce rovněž poukazoval na zásadu materiální pravdy a nutnost hledat při správním rozhodování spravedlivé řešení. K možnosti projednat předmětnou žádost a ke správnosti takového přístupu žalobce odkázal na konstantní judikaturu Ústavního soudu, ze které vyplývá, že nelze tolerovat orgánům veřejné moci a především obecným soudům formalistický postup za použití v podstatě sofistikovaného odůvodňování zřejmé nespravedlnosti, přičemž obecný soud není absolutně vázán doslovným zněním zákona. Žalobce dále upozornil na to, že Ústavní soud považuje za určující pro nalézání práva, že je nezbytné vycházet z individuálních okolností daného případu. Žalobce v této souvislosti poukázal i na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně na rozsudek ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, přičemž žalobce je přesvědčen, že v jeho případě bylo rozhodováno v rozporu s výše uvedenými principy, kdy ačkoli mohly být formálně splněny podmínky pro zastavení řízení, je z materiálně právního pojetí takový postup zjevně nesprávný.
6. Další žalobní námitkou bylo tvrzení žalobce, že správní orgány obou stupňů neumožnily žalobci vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k podkladům pro vydání rozhodnutí. Ačkoliv je rozhodnutí o zastavení řízení procesní povahy, ve své podstatě fakticky meritorně řeší danou věc a má důsledky rozhodnutí ve věci. Proto mělo být žalobci umožněno seznámení se s obsahem spisového materiálu a vyjádření se k němu. Kdyby žalobci bylo umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, měl by možnost zjistit pochybení na své straně a toto odstranit.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

7. Závěrem žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí je nezákonné i s ohledem na to, že se správní orgány vůbec nezabývaly posouzením přiměřenosti napadeného rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, když vycházely z toho, že rozhodnutí o zastavení řízení je procesního charakteru, a proto přiměřenost rozhodnutí neposuzovaly, což považuje žalobce za nesprávný postup.

Vyjádření žalovaného k podané žalobě

8. Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě uvedl, že se plně ztotožnil s právním názorem správního orgánu prvního stupně, který zastavil řízení o žádosti podle §169r odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, jelikož nastaly důvody pro zastavení řízení, když žalobce ve lhůtě podle § 44a odst. 14 zákona o pobytu cizinců nepřevzal průkaz o povolení k pobytu, aniž by sdělil správnímu orgánu prvního stupně, že mu v tomto úkonu brání důvody na jeho vůli nezávislé. Vzhledem k tomu, že správní orgán prvního stupně vydal procesní rozhodnutí o zastavení řízení, nebylo jeho povinností vyrozumět žalobce o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim. S ohledem na procesní charakter rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nebylo ani třeba zabývat se ve správním řízení přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Posouzení věci soudem

9. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem souhlasil a žalobce do dvou týdnů od doručení výzvy nesdělil svůj nesouhlas s rozhodnutím bez jednání, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
10. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty třiceti dnů po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
11. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Soud zjistil z předloženého správního spisu následující podstatné skutečnosti. Žalobce podal u správního orgánu prvního stupně dne 28. 11. 2018 žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty. K žádosti doložil pracovní smlouvu ze dne 1. 1. 2014 včetně dodatků, ze které plyne, že žalobce byl zaměstnán v pracovním poměru na dobu neurčitou u zaměstnavatele PALING – COM s. r. o., se sídlem Olšanská 55/5, Praha 3, s místem výkonu práce v Chomutově.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

13. Úřad práce České republiky – krajská pobočka v Ústí nad Labem vydal na základě žádosti správního orgánu prvního stupně dne 4. 12. 2018 souhlasné závazné stanovisko ve věci prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty za účelem dalšího zaměstnání žalobce u výše uvedeného zaměstnavatele.
14. Součástí správního spisu je dále předkládací zpráva k vydání zaměstnanecké karty ze dne 16. 1. 2019. V ní správní orgán prvního stupně uvedl, že během shromažďování podkladů pro vydání rozhodnutí nebyly zjištěny žádné poznatky, které by bránily prodloužení platnosti zaměstnanecké karty. Za podmínek stanovených v předkládací zprávě se navrhuje prodloužit platnost zaměstnanecké karty do 31. 12. 2020.
15. Správní orgán prvního stupně výzvou ze dne 24. 1. 2019 vyzval žalobce, aby se dne 28. 2. 2019 v 9:00 hodin dostavil ke správnímu orgánu prvního stupně za účelem pořízení biometrických údajů žalobce a dalších údajů nezbytných k vydání zaměstnanecké karty. Žalobce se řádně dostavil na uvedenou výzvu a byly pořízeny jeho biometrické údaje. Zároveň byla na pracovišti správního orgánu prvního stupně dne 28. 2. 2019 předána žalobci výzva k převzetí zaměstnanecké karty.
16. Výše uvedenou výzvou k převzetí zaměstnanecké karty byl žalobce vyzván, aby se dostavil na pracoviště správního orgánu prvního stupně dne 10. 4. 2019 v 10:30 hodin. Ve výzvě je mimo jiné obsaženo poučení, že pokud se žalobce nedostaví k převzetí průkazu a průkaz nepřevzme do 60 dnů ode dne, kdy byly pořízeny jeho biometrické údaje, bude řízení o jeho žádosti zastaveno. Dále je uveden ve výzvě ještě následující informativní text: *„Pokud by vám v převzetí průkazu bránily důvody na vaší vůli nezávislé, je třeba tyto důvody neprodleně, nejpozději však do 60 dnů od pořízení biometrických údajů, správnímu orgánu sdělit. K důvodům sděleným správnímu orgánu telefonicky, e-mailem bez uznávaného elektronického podpisu, může být přiblíženo pouze tehdy, budou-li do 5 dnů potvrzeny některým ze způsobů uvedených v § 37 odst. 4 správního řádu (například písemně či ústně do protokolu). Tyto důvody je třeba také prokázat.“* V závěru výzvy je uvedeno, že žalobce předmětnou výzvu převzal dne 28. 2. 2019, což stvrzuje svým podpisem, k čemuž je připojen podpis žalobce.
17. Žalobce se ve stanoveném termínu dne 10. 4. 2019 ani později nedostavil ke správnímu orgánu prvního stupně, aby převzal zaměstnaneckou kartu. Ve správním spise není obsaženo ani žádné podání, kterým by žalobce vyrozuměl správní orgán prvního stupně o tom, že se nemůže dostavit k převzetí průkazu. Správní orgán prvního stupně vydal dne 10. 5. 2019, pod č. j. OAM-49139-24/ZM-2018, usnesení, jímž bylo podle § 169r odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců zastaveno řízení o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, neboť ve lhůtě podle § 44a odst. 14 zákona o pobytu cizinců žalobce nepřevzal průkaz. Usnesení správního orgánu prvního stupně bylo doručováno poštou na adresu bydliště žalobce „X“, přičemž adresát nebyl zastižen, proto byla zásilka uložena na poště a připravena k vyzvednutí dne 16. 5. 2019. Následujícího dne 17. 5. 2019 si žalobce zásilku převzal na poště.
18. Proti usnesení správního orgánu prvního stupně podal žalobce odvolání, datované dne 29. 5. 2019 a podané k poštovní přepravě dne 30. 5. 2019, jak plyne z obálky. V odvolání uvedl, že si průkaz nemohl vyzvednout z důvodu nepřítomnosti v České republice. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

a zdravotních potíží, kvůli kterým se nestihl vrátit do České republiky v 60denní lhůtě od pořízení jeho biometrických údajů. Dále žalobce v odvolání uvedl, že do České republiky přicestoval až v ranních hodinách dne 17. 5. 2019. K odvolání doložil žalobce kopii svého cestovního pasu a originál lékařské zprávy ze dne 12. 5. 2019 s ověřeným překladem do českého jazyka.

19. Z kopie cestovního pasu (výjezdního a příjezdového razítka) plyne, že žalobce překročil hranice z Polska do Ukrajiny dne 13. 3. 2019 na hraničním přechodu Korczowa. Tentýž přechod pak překročil v opačném směru z Ukrajiny do Polska dne 16. 5. 2019.
20. Ve výše uvedené lékařské zprávě je obsaženo potvrzení vydané Kalynivskou ambulancí všeobecné praxe rodinného lékařství (lékařka S. A. F.) o tom, že žalobce byl ambulantně léčen 44 dnů v období od 29. 3. 2019 do 12. 5. 2019. Diagnóza je uvedena: „*Trvalé následky prodělaného UÚLM. Otřes mozku 2. stupně komplikovanosti*“. Překladatel vysvětlil v poznámce, že zkratka UÚLM znamená „uzavřený úraz lebky a mozku“.
21. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil usnesení správního orgánu prvního stupně.
22. Podle § 42g odst. 1 zákona o pobytu cizinců *zaměstnaneckou kartou se rozumí povolení k dlouhodobému pobytu opravňující cizince k přechodnému pobytu na území delšímu než 3 měsíce a k výkonu zaměstnání na pracovní pozici, na kterou byla zaměstnanecká karta vydána, [...]*
23. Podle § 44a odst. 14 zákona o pobytu cizinců *cizinec je povinen ve lhůtě stanovené ministerstvem, nejpozději však do 60 dnů ode dne pořízení biometrických údajů, dostavit se na ministerstvo k převzetí průkazu o povolení k pobytu.*
24. Podle § 169r odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců *usnesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec, který podal žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo prodloužení jeho platnosti, se ve lhůtě nebo na výzvu podle § 44 odst. 1 nebo § 44a odst. 13 nedostaví na ministerstvo ke zpracování údajů nezbytných pro vydání průkazu o povolení k pobytu nebo ve lhůtě podle § 44 odst. 3 nebo § 44a odst. 14 nepřiveze průkaz o povolení k pobytu, pokud v této lhůtě nesdělí, že mu v tomto úkonu brání důvody na jeho vůli nezávislé.*
25. Soud se nejprve vypořádal s obecně formulovanými námitkami žalobce, ve kterých žalobce bez jakékoli konkretizace namítal nepřezkoumatelnost vydaných rozhodnutí, porušení povinností žalovaného jakožto odvolacího orgánu, porušení povinností správních orgánů vyplývajících ze základních zásad jejich činnosti a s ohledem na požadavky stanovené v § 68 odst. 3 správního řádu též nedostatečné odůvodnění napadeného rozhodnutí.
26. Takovéto obecné námitky nemají kvalitu žalobních bodů, neboť žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Obdobně např. v rozsudku ze dne 17. 2. 2006, č. j. 8 Azs 134/2005-44, Nejvyšší správní soud konstatoval, že za žalobní body nelze považovat ani prostý výčet paragrafů správního řádu, které údajně žalovaný porušil, ani jejich parafrázi bez jakékoliv specifikace.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

27. Tyto námitky žalobce tudíž nelze vypořádat jinak než obecným způsobem. Soud proto konstatuje, že po prostudování napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně dospěl k závěru, že rozhodnutí jsou přezkoumatelná a jejich odůvodnění je v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu. Správní orgány popsaly skutkový stav, ze kterého vycházely, specifikovaly právní úpravu, kterou k rozhodnutí ve věci použily, žalovaný se pak vypořádal s odvolacími námitkami žalobce a rozvedl úvahy, kterými byl veden při vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Soud zároveň shledal, že se správní orgány nedopustily ani porušení ostatních žalobcem zmiňovaných ustanovení správního řádu.
28. Následně se soud zabýval jednotlivými konkrétněji uplatněnými žalobními námitkami. Žalobce v žalobě nezpochybňoval tu skutečnost, že se nedostavil ke správnímu orgánu prvního stupně za účelem převzetí průkazu, nýbrž namítal, že správnímu orgánu sdělil důvody na jeho vůli nezávislé, které mu znemožnily převzetí průkazu. Správní orgán se však podle žalobce těmito důvody nijak nezabýval, a jeho rozhodnutí proto považuje žalobce za nepřezkoumatelné. Soud shledal, že uvedená námitka je neurčitá, když není zřejmé, zda „správním orgánem“ má žalobce na mysli správní orgán prvního stupně, nebo žalovaného, a dále zejména není jasné, o jaké důvody mělo jít a kdy měl žalobce tyto důvody správnímu orgánu sdělit. Ve správním spise není založeno žádné podání žalobce v období od 28. 2. 2019, kdy byla žalobcem převzata výzva k převzetí průkazu, až do rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o zastavení řízení. Teprve v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí upozornil žalobce na skutečnost, že měl zdravotní potíže, se kterými se léčil na Ukrajině, přičemž z uvedeného důvodu si žalobce nemohl průkaz převzít ve lhůtě 60 dnů od pořízení jeho biometrických údajů. Z pohledu soudu je tedy zřejmé, že správní orgán prvního stupně postupoval zcela správně, když řízení zastavil ve smyslu výše citovaných zákonných ustanovení, jelikož žalobce sdělil důvody, které mu bránily v převzetí průkazu, až po uplynutí 60denní lhůty, která běžela od 28. 2. 2019 (pořízení biometrických údajů žalobce) do 29. 4. 2019, a navíc o těchto žalobcových důvodech správní orgán prvního stupně v době svého rozhodnutí ani nevěděl.
29. Žalovaný odvolání žalobce zamítl a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, přičemž v odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval, že důvody uváděné žalobcem v odvolání nemají relevanci k právní úpravě § 169r odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců a nelze je zohlednit v rámci podaného odvolání, neboť zákonná lhůta pro jejich uplatnění již uplynula. Soud konstatuje, že posouzením žalobcových důvodů (otřes mozku a léčba na Ukrajině) se zabýval žalovaný poměrně stručně, nicméně nelze říci, že by jeho rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné. Žalovaný srozumitelně vysvětlil, že aniž by chtěl zpochybnit existenci žalobcem tvrzených důvodů, tak nepovažuje tyto důvody za relevantní, jelikož byly uplatněny až po uplynutí zákonné lhůty. S tímto posouzením se soud ztotožňuje. Z výše citované právní úpravy je patrné, že aby mohlo dojít ke zpochybnění závěru prvoinstančního orgánu o důvodnosti zastavení řízení, musel by žalobce v odvolání tvrdit a prokazovat nejen existenci skutečností, které mu objektivně bránily převzít si průkaz v zákonné 60denní lhůtě ode dne pořízení jeho biometrických údajů, nýbrž zároveň by musel tvrdit a prokazovat, že správnímu orgánu prvního stupně sdělil důvody pro nepřevzetí průkazu v zákonem stanovené lhůtě. Žalobce sice uváděl v odvolání zdravotní důvody, kvůli kterým se nemohl dostavit včas k převzetí průkazu, což doložil i lékařskou zprávou, avšak žalobce netvrdil ani neprokazoval v odvolání, že sdělil správnímu orgánu prvního stupně tyto své zdravotní důvody v zákonné lhůtě. Dle názoru soudu tedy postupoval žalovaný správně, když odvolání žalobce zamítl z toho důvodu, že žalobce nesdělil v zákonné lhůtě správnímu orgánu prvního stupně své

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zdravotní důvody, které mu bránily v převzetí průkazu. Soud k výše rozebrané námitce žalobce dodává, že ani v samotné žalobě nebylo tvrzeno ani prokazováno, že by žalobce v zákonné lhůtě sdělil správnímu orgánu prvního stupně zdravotní důvody, které mu znemožnily dostavit se k převzetí průkazu. Uvedenou námitku proto nepovažuje soud za důvodnou.

30. K další žalobní námitce, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou vůči němu nespravedlivá, přepjatě formalistická a v rozporu se zásadou materiální pravdy, soud uvádí, že ve správním řízení postupoval žalovaný i správní orgán prvního stupně v souladu s platnou právní úpravou, jak bylo soudem vysvětleno v předchozích částech odůvodnění tohoto rozsudku. Zákon nedává správnímu orgánu možnost správního uvážení, zda řízení o žádosti zastavit, či nikoliv. Pokud jsou splněny zákonem stanovené podmínky, je správní orgán povinen řízení o žádosti zastavit. S ohledem na uvedené se tak nejednalo o formalistický postup, pakliže žalovaný meritorně neposuzoval danou věc, ale o postup v souladu se zákonem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2016, č. j. 7 Azs 99/2016-36).
31. Dle názoru soudu by se o přepjatý formalismus a nespravedlivé rozhodnutí mohlo jednat v modelovém případě, když by žalobce měl takové zdravotní problémy (např. by se nacházel v kómatu), které by mu znemožňovaly v zákonné 60denní lhůtě informovat správní orgán prvního stupně o tom, že se nemůže dostavit k převzetí průkazu. Pokud by takové důvody žalobce tvrdil a prokázal ve správním řízení, přičemž by správní orgány tyto důvody nezohlednily, pak by soud mohl zvažovat, zda rozhodnutí správních orgánů nejsou vůči žalobci nespravedlivá a formalistická, záleželo by však na dalších okolnostech případu. V nyní projednávané věci je situace zcela odlišná. Žalobce byl léčen ambulantně v období od 29. 3. 2019 do 12. 5. 2019. Z lékařské zprávy nevyplývá, že by žalobce nebyl schopen po celé období léčby informovat správní orgán prvního stupně o tom, že má zdravotní potíže, léčí se na Ukrajině a nemůže se dostavit v zákonné lhůtě k převzetí průkazu. Ostatně ani v žalobě žalobce netvrdil a neprokazoval, že by jeho zdravotní stav byl natolik vážný, že mu znemožnil informovat v zákonné lhůtě správní orgán prvního stupně o důvodech, pro které se nemůže dostavit k převzetí průkazu. Faktem je, že žalobce se léčil na Ukrajině již od 29. 3. 2019, přičemž od uvedeného data zbýval ještě celý měsíc do konce zákonné 60denní lhůty k převzetí průkazu, resp. sdělení důvodů neumožňujících převzetí. Žalobce byl léčen ambulantně, tedy dostavoval se k lékaři z místa svého bydliště. I kdyby soud připustil, že první týden nebo dva ambulantní léčby nebyl žalobce schopen informovat správní orgán prvního stupně o svých zdravotních problémech, tak pořád ještě zbýval dostatečný časový prostor, aby žalobce před koncem zákonné lhůty informoval správní orgán písemně poštou či elektronicky v souladu s poučením obsaženým ve výzvě k převzetí průkazu. Ostatně ani po ukončení ambulantní léčby dne 12. 5. 2019, ba ani po svém návratu do České republiky dne 17. 5. 2019, neinformoval žalobce správní orgán prvního stupně o důvodech, pro které nemohl v zákonné lhůtě převzít průkaz. Teprve v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zmínil žalobce své zdravotní problémy. Soudu se proto jeví rozhodnutí žalovaného i správního orgánu prvního stupně ve vztahu k žalobci jako spravedlivé. Úvahy soudu v tomto bodě odůvodnění jsou uváděny jen na okraj, když podstatné je to, co bylo již uvedeno výše, že žalobce ani netvrdil v žalobě, že by mu jeho zdravotní stav znemožňoval informovat v zákonné lhůtě správní orgán prvního stupně, že nemůže převzít průkaz v zákonné lhůtě. Uvedená žalobní námitka proto není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

32. Žalobce dále namítal, že mu před vydáním rozhodnutí správních orgánů obou stupňů nebyla dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí, vyjádřit se k nim, a reagovat tak na nedostatky obsahu správního spisu. Ani této žalobní námitce soud nepřisvědčil. Ačkoliv je ze správního spisu zřejmé, že správní orgány žalobci výslovně neumožnily seznámit se s obsahem spisového materiálu ve smyslu § 36 odst. 3 věty první správního řádu, v daném případě nedošlo s ohledem na povahu zejména prvoinstančního rozhodnutí, jímž bylo ve věci rozhodnuto toliko procesně, nikoliv meritorně, k porušení práva žalobce na spravedlivý proces.
33. Nejvyšší správní soud v této souvislosti např. v rozsudku ze dne 3. 5. 2017, č. j. 7 Azs 46/2017-28, konstatoval, že *„nelze přisvědčit ani námitce, že ministerstvo porušilo svou povinnost stanovenou v § 36 odst. 3 správního řádu. [...] Otázkou, zda je správní orgán povinen postupovat podle citovaného ustanovení v případě zastavení řízení, se správní soudy zabývaly v řadě svých rozhodnutí. V daném případě ministerstvo rozhodlo o zastavení řízení podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců, nerozhodovalo tak o meritu věci. Smyslem procesního práva upraveného v § 36 odst. 3 správního řádu je dát účastníku k dispozici skutková zjištění správního orgánu, aby mohl případně poukázat na jejich nesprávnost nebo aby navrhl jejich doplnění.“*
34. Navíc soud uvádí, že v nyní souzené věci tvořily součást spisu podklady předložené přímo žalobcem, dále výpis z cizineckého informačního systému obsahující údaje o pobytu žalobce, souhlasné stanovisko úřadu práce k zaměstnání žalobce, výpis z katastru nemovitostí a dokumenty ohledně lustrací osoby žalobce v různých registrech. Jednalo se tedy vesměs o dokumenty, ve kterých byly obsaženy žalobci známé skutečnosti. Jelikož správní řízení před správním orgánem prvního stupně směřovalo k vyhovění žádosti žalobce, nebyl důvod vyzývat k žalobce k tomu, aby se seznámil s podklady ve spise. I kdyby správní orgán prvního stupně upozornil žalobce na možnost seznámit se s obsahem správního spisu před vydáním svého rozhodnutí, stejně by musel řízení zastavit ve smyslu výše citované právní úpravy. V odvolacím řízení žádné důkazy nebyly shromážděny, a nebyl tak důvod upozorňovat žalobce na možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí žalovaného.
35. Žalobce namítal, že kdyby se býval mohl seznámit se spisem, zjistil by pochybení na své straně a mohl ho napravit. Soudu není jasné, jaké pochybení měl žalobce na mysli. Jediným pochybením žalobce bylo, že si v zákonné lhůtě nepřevzal zaměstnaneckou kartu ani v téže lhůtě neinformoval správní orgán prvního stupně o důvodech, které mu znemožňují převzetí zaměstnanecké karty. Takovéto pochybení by již napravit nešlo. Pokud by snad správní orgán prvního stupně poté, co se žalobce nedostavil k převzetí průkazu dle výzvy dne 10. 4. 2019, zaslal žalobci upozornění na možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí, byla by písemnost zaslána žalobci na adresu v Chomutově, takže by se s ní navíc stěží mohl seznámit, když pobýval v té době na Ukrajině. Požadované právo na seznámení se spisem by proto stejně v zákonné lhůtě nevyužil. Podle soudu tedy nemohlo dojít k porušení § 36 odst. 3 věty první správního řádu či k újmě na procesních právech žalobce. Žalobní námitka je tudíž nedůvodná.
36. Soud nepřisvědčil ani námitce žalobce, že se správní orgány měly zabývat zkoumáním přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců o posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí se uplatní toliko při rozhodování správního orgánu ve věci samé. Netýká se rozhodnutí procesního Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

charakteru. Dojde-li tedy k zastavení řízení, není správní orgán povinen zkoumat, zda jeho rozhodnutí může způsobit zásah do soukromého či rodinného života cizince. Stejný názor zastává ostatně i ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu, srov. v tomto smyslu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2021, č. j. 8 Azs 29/2019-41, ze dne 27. 9. 2019, č. j. 1 Azs 405/2018-67, ze dne 14. 12. 2017, č. j. 9 Azs 256/2017-57, či ze dne 18. 5. 2018, č. j. 8 Azs 12/2017-40. I tuto námitku soud proto hodnotí jako nedůvodnou.

37. Žalobu vyhodnotil soud v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
38. Současně soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 19. října 2021

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.